

En hoe valt het mee?

Simone: 'We kennen elkaar al lang, we zijn familie.'

Viviane: 'Ik ben jouw nicht uit Antwerpen. Het was herkenning, meteen. Tijdens de filmopnames nam ik jou mee naar huis, Simone, en van thuis weer mee naar de set. Ik ben sowieso niet de persoon die zodra men "cut" roept, moppen begint te tappen. Ik dwaal een beetje rond, als een geest, of ga op een stoeltje in een hoek zitten. Ik moet mijn hartje erbij houden. Deze rol was extra breekbaar. Ik moest ook vaak aan mijn vader denken, die de gezegende leeftijd van 92 had bereikt, niet naar een rusthuis wou en ik kon hem niet bij mij in huis nemen. Dus hebben we samen een kleine studio gehuurd, een ziekenhuisbed laten komen, een rolstoel, en heb ik een halfjaar, slapend in de woonkamer, in zijn buurt doorgebracht. En op een dag zei hij: genoeg. Hij deed zijn oogjes toe en was weg.'

Simone: 'U verzorgt ook graag?'

Viviane: 'Jawel. Ik was een week in Bern voor een workshop. *Ochere*, dacht ik, die studenten, die kinderen, ze reizen uren met de trein om bij mij in de klas te zitten. Enfin, ik heb voor 25 man *blanquette de veau* gemaakt.'

Simone: 'Ik ken dat. Bekommerd, meelevend. Ik moet altijd weten of het goed gaat met mijn kinderen en kleinkinderen. Mijn deur staat altijd open. Ik heb niet verder gestudeerd, geen job gehad, wel veel gewerkt, in mijn gezin en erbuiten: liefdeswerken, buurtwerking, op kinderen passen. Zat er iemand in de problemen, dan zei ik: kom maar af.'

Viviane: 'De laatste tijd ging het niet over rozen wegens mijn slechte zicht, maar ik repeteerde verder, deed door. Intussen ging ik bijna op de tast door het leven. Ik heb toen veel hulp van mijn zoon gekregen. Soms stond ik te wenen in het station, omdat ik de uitgang niet vond. Aan één oog heb ik 1 op 20 zicht en aan het ander degeneratieve *macula*, een aandoening van het netvlies.'

Terwijl je als toeschouwer net getrokken wordt naar die ogen, naar uw blik.

Viviane: 'Vreemd hè, hoe een mankement aanzuigt? Ik heb dat ook: ik hou van foutjes, van alles waar een hoekje af is.'

Simone: 'Perfect ben je als je dood bent.'

Viviane: 'Simone, wat wij vrouwen, moeders, alleen maar kunnen doen, is proberen. En fouten maken. En vallen en opstaan. En andere mensen helpen opstaan.'

Simone: 'Weet u wat ik vond van uw manier van spelen? Dat het was van: ik ben er en ik doe het. Zo was het ook bij ons. We waren er en wij deden maar. Daarom leek het alsof jij niet acteerde – dat wás geen toneel'

Simone: 'Ik denk dat wij dat allebei geprobeerd hebben. Ik heb geen enkele uitdaging ontweken. Ik heb trouwens nog toneel gespeeld, bij de KAV (*Kristelijke Arbeiders Vrouwenbeweging*).'

Viviane: 'Maar enfin, zo ben ik begonnen. Hoop en liefde. Jean Jaurès. Tien jaar lang en het laatste stuk werd geregisseerd door Senne Rouffaer. Ik deed mijn monoloog en Senne zei: "Wat doe jij op den bureau?"'

Simone: 'En wat deed u "op den bureau"?''

Viviane: 'Ik was directiesecretaresse.'

Simone: 'Dat straalt u wel uit, ja.' (*lacht*)

Viviane: 'Maar na de dood van mijn echtgenoot heb ik de grote omwenteling doorgevoerd, in werk en leven. Ik wist al op jonge leeftijd dat ik kon acteren. Maar ik studeerde af, secretariaat moderne talen, en toen ik mijn ouders zei dat ik toneel wou doen, was er weerstand. *Ik zou het zout op mijn patatten niet verdienen*. Toen ben ik gaan werken en deed ik amateurtoneel. Ik leerde mijn man kennen, huwde. Met het stuk dat Senne regisseerde, zijn we in 1971 naar Monaco geweest. En Senne bleef maar aan mijn mouw

trekken. Mijn man lag in het ziekenhuis en zei me: "Viviane, doe het, we zien wel. Drie maanden later, de hersenoperatie was niet gelukt. Ik zag mijn man aftakelen. Hij stierf. Een halfjaar later gaf ik mijn ontslag en ging ik les volgen bij Senne in Brussel. Mijn ouders zeiden: "Kind, als je vindt dat je dat moet doen, dan moet je dat doen." Net zoals mijn man. Eeuwig dankbaar ben ik die mensen.'

Erren moet je

Wie heeft voor u gezorgd in moeilijke tijden?

Simone: 'Ik had dat niet nodig. U, Viviane?'

Viviane: 'Ik heb een plek nodig om te herbronnen. Soms zeg ik: de bron is leeg. En dan moet ik die vullen. Ik doe dat het liefst op een plek waar het stil is, waar er veel licht is, en waar ik water hoor. Vooral dat water. Ik heb bij Blokker ooit zo'n fonteintje gekocht. Spuuglelijk en het ging meteen kapot.'

Simone: 'Dan kun je evengoed de kraan openzetten. (*beiden schateren*) Ik heb ook iets met water. Ik ga zwemmen en op dinsdag en donderdag doe ik aquagym.'